Преюдициално запитване от Arbeitsgericht Verden (Германия), постъпило на 26 юни 2017 г. — Torsten Hein/Albert Holzkamm GmbH & Co.

(Дело C-385/17)

(2017/C 318/11)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Arbeitsgericht Verden

Страни в главното производство

Ищец: Torsten Hein

Ответник: Albert Holzkamm GmbH & Co.

Преюдициални въпроси

1) Трябва ли член 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз и член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО ([1]) от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална законодателна уредба, съгласно която в колективните трудови договори може да се предвиди, че намаляването на размера на възнаграждението, извършено през периода на изчисляване в резултат от работа на намалено работно време, се отразява на изчисляването на трудовото възнаграждение за времето на отпуск, в резултат на което за четирите седмици минимален годишен отпуск работникът получава по-малко трудово възнаграждение за времето на отпуск, респ. по-малко парично обезщетение за неизползван отпуск при прекратяването на трудовото правоотношение, отколкото той би получил, ако изчисляването на възнаграждението за времето на отпуск се извършваше въз основа на средния размер на трудовото възнаграждение, получавано от работника през периода на изчисляване без такова намаляване на размера на възнаграждението? При утвърдителен отговор: какъв би могъл да бъде максималният обхват — изразен в проценти и измерен въз основа на ненамаленото средно трудово възнаграждение на работника — на предвидена в националната законодателна уредба възможност за намаляване с колективния трудов договор на възнаграждението за времето на отпуск в резултат на работа на намалено работно време през периода на изчисляване, за да се приеме, че е налице тълкуване на тази национална правна уредба в съответствие с правото на Съюза?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос: общият принцип на правото на Съюза на правна сигурност и забраната за придаване на обратно действие изискват ли да се ограничи във времето действието по отношение на всички засегнати лица на възможността за позоваване на тълкуването, което в хода на настоящото преюдициално производство Съдът ще даде на разпоредбите на член 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз и член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време, тъй като преди това в практиката на най-висшите национални съдилища е постановено, че приложимите законови разпоредби и разпоредби от колективните трудови договори не подлежат на тълкуване в съответствие с правото на Съюза? В случай че отговорът на Съда по този въпрос е отрицателен: в съответствие с правото на Съюза ли е положение, при което въз основа на националното право националните съдилища предоставят защита на оправданите правни очаквания на работодателите, които са разчитали на запазването на практиката на най-висшите национални съдилища, или предоставянето на закрила на оправданите правни очаквания е правомощие само на Съда на Европейския съюз?

([1]) Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, 2003 г.,стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

Жалба, подадена на 30 юни 2017 г. — Европейска комисия/Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия

(Дело C-391/17)

(2017/C 318/12)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: L. Flynn, A. Caeiros)

Ответник: Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия

Искания на жалбоподателя

— да се установи, че като не е компенсирало загубите със собствени ресурси в размер, който следва да се определи и да се предостави на разположение на бюджета на Съюза съгласно членове 2, 6, 10, 11 и 17 от Регламент № 1552/1989 ([1]) (членове 2, 6, 10, 12 и 13 от Регламент 609/2014) ([2]) и като няма издадени сертификати за износ в нарушение на член 101, параграф 2 от Решение 91/482/ЕИО ([3]) за внос на алуминий от Ангила през 1999-2000 г., Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия не е изпълнило задълженията си по член 5 (а следователно и по член 10) от Договора за създаване на Европейската общност (понастоящем член 4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз) и

— да се осъди Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

1. В периода март 1999 г.—юни 2000 г. в Италия се внася алуминий с произход от трети страни, като преди това същият първо се внася в Ангила и след това се реекспортира. Властите в Ангила предоставят помощ за износ в размер на 25 USD на метричен тон (наричана по-нататък „транспортна помощ“) за стоките, които преминават през Ангила. Тази „транспортна помощ“, която Ангила предоставя за транзит на стоки, съответства на възстановяване на мита и води до отпадане митническото освобождаване в случай на реекспорт от Ангила и внос в ЕС. Член 101, параграф 2 от Решение 91/482/ЕИО неправилно се прилага от властите в Ангила, тъй като те издават сертификати за износ, въпреки че условията за това не са изпълнени. След нарушение на член 101, параграф 2 от Решение 91/482/ЕИО поради неправомерно издаване на сертификати за износ от страна на Ангила, Италия е възпрепятствана да събира мита в съответствие с член 24 ДЕО (понастоящем член 29 ДФЕС).

2. Обединеното кралство носи финансова отговорност за загубата на традиционни собствени ресурси, причинена от сертификати за износ, издадени в нарушение на член 101, параграф 2 от Решение 91/482/ЕИО. Органите на Обединеното кралство не са взели всички необходими мерки за защита на финансовите интереси на Съюза и за гарантиране на правилното прилагане на Решение 91/482/ЕИО от администрацията на Ангила. Всяка държава членка трябва да гарантира, че нейните отвъдморски територии прилагат правилно всеки приложим за тях правен акт, какъвто например е Решение 91/482/ЕИО, с цел ефективна защита на финансовите интереси на ЕС.

3. Когато действия или пропуски на органите на държава членка водят до загуба на собствени ресурси, Съюзът трябва да получи равностойността на загубените собствени ресурси. Съответно Обединеното кралство следва да компенсира бюджета на Съюза за общия размер на загубените собствени ресурси и да плати лихви за забава съгласно член 11 от Регламент № 1150/2000 ([4]).

([1]) Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕЕС, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1).
([2]) Регламент (ЕС, Евратом) № 609/2014 на Съвета от 26 май 2014 година относно методите и процедурата за предоставяне на традиционните собствени ресурси, собствените ресурси на база ДДС и на база БНД и относно мерките за удовлетворяване на потребностите от парични средства (преработен текст) (ОВ L 168, стр. 39).
([3]) Решение на Съвета от 25 юли 1991 година за асоциране на отвъдморските страни и територии към Европейската икономическа общност (ОВ L 263, стр. 1).
([4]) Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1).

Преюдициално запитване от Gerechtshof Den Haag (Нидерландия), постъпило на 13 юли 2017 г. — Staat der Nederlanden/Warner-Lambert Company LLC

(Дело C-423/17)

(2017/C 318/13)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Gerechtshof Den Haag